

לקראת שיר

מירי בן-שמחון

מתוך "מעונינת לא מעונינת" (תל-אביב: הוצאת הקיבוץ המאוחד, 1983), עמודים 7-9.

אני רוצה לכתב עכשו

אבל חרדה מכדי לכתב עכשו

ונה כל מה שעולה בדעתי עכשו

בתוך כך נוספת לחרדתי תחושה מבישה של אי יצירתיות

המודעת היטב אגב כך לבגליות של הכתוב לעיל.

מה שמביא אותי מיד למחשבה מאתרת

על תחושת נקמרות שלי מאמש

ויפי גופו של החבר הראשון שלי, ושאר דברים

הנראים לי כרגע טובים להשתורר בהם

ומשקרתים היטב את הצונות הבריחה שלי מתחושות אותנטיות

הממאנות לפי שעה להפלא בסוגר החשיבה שלי

ומעדיפות לבוסס דרור בכיס המרה שלי,

אבל כיס המרה שלי – הוא בטוי הלקוח מז'רגונה של סבתא שלי

שלו ראתה אותי כעת היתה בנדאי אומרת במבטא מרוקאי כבד

'מֵרִים אֶת בְּמֶרֶה שְׁחֹרָה' בְּהַגְוֵי מְלַעֲלֵי, קֶצְבִי, וּבִטּוֹן מִבֵּין דְּבָר
אִם כִּי עַל פִּי נִסְיוֹן שֶׁל חַיִּים הַחֹזְרִים עַל עֲצָמָם וְכוּלְלִים בְּתוֹכָם,

כְּמוֹכֵן מְאֵלִיו

סֶךְ הַכֹּל תַּחֲוִשׁוֹת אֲנוֹשׁ סְכֻמִּיּוֹת שֶׁל שְׂמִחָה, עֲצָב, עֲלֻבוֹן וּמְרָה

שְׁחֹרָה'

וְלֹא מֵתוֹךְ הַבְּנֵה מְעַמִּיקָה שֶׁל מְכַלּוֹל הַרְטָטִים הָאֶסּוֹצִיאִיבִיּוֹת

הַנוֹבְעִים זֶה מֵתוֹךְ זֶה, הַקָּמִים זֶה כְּנֶגֶד זֶה,

הַמִּתְחַבְּטִים וּמִתְפַּצְּלִים

וּמְקִישִׁים שִׁיכּוֹרִים

עַל פְּתָחֵי מוֹסֵד תְּרַבּוּתִי שֶׁתּוֹשְׁבָיו שׁוֹלְטִים בְּהַבְעוֹת פְּנִיָּהֶם

וְקָר רִוְחָם דְּלִתּוֹת בְּרֶזֶל מוֹגְפּוֹת

אֲנִי מְנַסֶּה לְבַרֵּר בֵּינִי לְבִינִי

דְּמוּיִים אַחֲרֵים לְמַצְבִּי

שִׁיָּהוּ חֶסֶרִי צָבַע וְטַעַם דְּגַמַּת הַמְרָה

שִׁיעָנּוּ עַל קְרִיטֵרִיוֹנִים פְּנִימִיִּים שׁוֹאֲפֵי בִלְעֵדִיוֹת

שִׁיסָנּוּ אֶלְמָנְטִים חוֹשִׁיִּים מְפִיחִים כָּל כֹּךְ

וְנִעְמִידוֹ הַיֵּטֵב אֶת מִסְרֹתַי הַפְּנִימִית

בְּמִקּוֹם שֶׁל כְּבוֹד מְעַל לְסִירְיָהּ הַטּוֹבִים שֶׁל סְבָתִי

מִדִּפִּי רֵיחַ קוּסְקוּס

וְהִבֵּל חַם וּדְאָגָה מִתְּזוּרִית לְקַבְּתֶם הַמִּתְזוּרִית שֶׁל בְּנֵי הַמִּשְׁפָּחָה.
שֶׁיַּעֲמִידוּ אוֹתִי מֵעַל לְאַתְנַחְתוֹת הַכְּבוֹד שֶׁסִּבְּתִי נוֹהֶגֶת בְּהֵן כְּכֹסוּסִים
הַיִּיטִי מִדְּגִימָה אֶתְנַחְתוֹת שֶׁל זְמַן אֱלֹהִים יִכְלֹתִי לְשִׁים אוֹתָן בְּשִׁירֵי
לְמָה לֹא, אֶתְנַחְתוֹת שֶׁל לְקִיחַת זְמַן כְּאַלְהָה הַמַּעֲמִידוֹת אֶת הָעוֹלָם עַל
גִּדְל תְּשִׁיבוֹתָהּ,

אֶתְנַחְתוֹת הָעוֹבְדוֹת יָפָה עַל יֵצֵר הַסִּקְרָנוֹת שֶׁל הַשׁוֹמֵעַ הָעוֹמֵד
מִמַּתִּיּוֹ,

פְּנוּי מִמִּשְׁאָלוֹת אַחֲרוֹת לְדַבְרִים שֶׁעוֹד יְבוֹאוּ.

כְּאַלְהָה הַנּוֹתְנוֹת מִשְׁמַעוֹת גְּדוֹלָה מִן הַמַּצְפָּה לְמִלּוֹתֶיהָ

וְהוֹפְכוֹת אוֹתָן לְמַעֲיֵן מַצְרָהּ יִקָּר שֶׁעוֹמְדִים בְּשִׁבְלֵהּ בְּתוֹר

עִם מְכַל שֶׁל פֶּח

לְקַבֵּל בְּחֶנֶם.

יֵשׁ לָהּ לְסִבְתִּי חוֹשׁ טְבָעִי, נְקִי מַעֲגָה פְּסִיכּוֹלוֹגִית מוֹדֶרְנִית, לְזוֹלָתָהּ

וְטַפַּת הָאֵוִיר בְּפֶלֶס הַמַּיִם הַתְּחוּשָׁתִי שֶׁלָּהּ

חֲקִי הַפִּיִּסְיָקָה עִם צְחָקוֹקֵי יְלָדִים, בּוֹעוֹת סְבוֹן פּוֹרְחוֹת שֶׁל יְלָדוֹתֵי

נְקִי מִמִּסְפָּרִים מְאִימִים

וּמְחַמֵּיא כְּלִישָׁהּ לִיכְלֹת חוֹשִׁית

לְקַבֵּעַ דְּיוֹק מִלִּימְטָרֵי

בְּתַפְּסַת הָעֵינַן בְּלִבָּהּ.

אָבֵל אָנִי תַרְדֵּה מִכְדֵּי לְכַתֵּב עֲכָשׁוּ

רוּצָה בְּבִצְלִים וּבְשׁוּמִים עֲכָשׁוּ,

שׁוֹזֶרֶת פְּרָחִים בְּמִקְלֵה הַהֲלִיכוֹת לְשׁל זְקִנְתִּי

מֵה יֵשׁ לָהּ בְּסֵלוֹן

מֵה יֵשׁ לִי בְּתֵלוֹם.